

[Kjeldgaard Iversen.]

har det karaktertræk, at det simpelthen er love, der tilsigter at forbyde og straffe oppositionen til den siddende regering. Det er ikke demokratiske love, det er love, der er udtryk for, at man har svigtet tolerancen, en af de allervigtigste grundpiller i demokratiet.

Men desværre er vel denne udvikling en logisk følge af hele den tankegang, man har, med hensyn til statsmagt og magtpolitik i det hele taget. Det er betegnende for dem, der ønsker tilslutning til dette forslag og er glade for Atlantpagten, at alle som een hævder, at en afrustning, en nedrustning selvfølgelig var mest hensigtsmæssig, men de forlanger alle, at modparten skal begynde. Det gælder også kommunisterne, og jeg vil sige i den forbindelse, at der er vel ikke noget her i landet, der har støttet Atlantpagten så stærkt som netop den kommunistiske agitation for fred, for når den gruppe, der har udtalt, at den repræsenterer det system, den tankegang, der hersker i Rusland, udtaler sig mod forholdsregler, som hævdes at skulle anvendes imod Rusland, så virker det psykologisk på folk som en propaganda, der foranlediger, at Atlantpagtens tilhængere styrkes meget stærkt. Jeg tvivler ikke om, at de argumenter, der bruges af kommunisterne og mange andre, er ærligt og oprigtigt ment, men jeg vil bare vise, at netop disse argumenter fra de steder, de kommer fra, meget stærkt støtter de kræfter, hvis arbejde de ønsker at forhindre.

Der er ikke mulighed for at nå et godt mål med de militærpolitiske midler, vi her anvender. Vi kan aldrig ved en kaprustning med en anden magt, som vi frygter faren fra, opnå at komme til forhandling med den. Enhver udbygning af disse gensidige trusler svækker mulighederne for forhandlinger, og hvis denne udvikling ikke bremses, og det aldeles omgående, risikerer vi at komme ud i en krig. Jeg kan derfor ikke se, at den danske rigsdag kan gå med til at gennemføre dette forslag, hverken i den form eller efter den ånd, det udtrykker. Det er uoverskueligt, det er led i en kæde af konsekvenser, som vi ikke kan se nogen ende på, og som der ikke findes nogen logisk ende på. Jeg for mit vedkommende må gå imod dette forslag til beslutning.

Bøgholm: Det er en af opgaverne ved en debat som den, vi har her i dag, at skabe klarhed over partiernes stilling til den atlantiske politik. Jeg tror, man har lov til at sige, at en sådan klarhed også i dag er blevet

skabt over kommunismens østlige synspunkter. Det er derimod ikke nær så sikkert, om der virkelig er skabt klarhed gennem debatten i dag om den stilling, der er det radikale venstres, efter den noget negative fremstilling, der blev givet af partiets ordfører ved denne lejlighed. Vi fik sandelig nok at vide, hvad partiet var imod, men vi fik ikke at vide, hvad partiet var for. Der var i den radikale indstilling ikke noget alternativ.

I løbet af de sidste par dage har vi stået overfor to andre fremstillinger af den radikale politik med hensyn til de atlantiske synspunkter. Den ene fremstilling var en fremstilling af det ærede medlem hr. Kirkegaard på et møde i Hvidbjerg, hvor det ærede medlem byggede den radikale Atlantpolitik op således, at han sagde: det, der var fejlen ved Folkenes Forbund, var, at der ikke stod magt bagved, og denne fejl måtte rettes. Ja, det var synspunkter, som konservatismen gjorde gældende dengang, medens netop det radikale parti stillede sig på det standpunkt, at der ikke måtte stilles magt bagved Folkenes Forbund, og militære sanktioner burde ikke kunne gennemføres. Det ærede medlem gik så vidt i sit ønske om at stille De Forenede Nationer stærkt, at han udtalte, at da Rusland anvendte vetoretten, som det gjorde, burde forbindelsen med Rusland have været afbrudt — en politik, som jeg jo nok tør have lov til at sige ligger helt hinsides, hvad der er dansk politik, i virkeligheden også hinsides både sol og måne.

Den tendens, der er i radikal politik i øjeblikket, til at skelne mellem en atlantisk politik på den ene side og De Forenede Nationers politik på den anden side går også gennem et indlæg, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er fremkommet med i form af en kronik i „Politiken“ af dags dato, hvor de radikale synspunkter, såvidt jeg kan se — og man kunne jo heller ikke vente andet fra det ærede medlems side —, er blevet stillet op mere skarpt og mere tydeligt end på noget andet tidspunkt. Det ærede medlem gør i sin kronik gældende, at Tjekoslovakiets skæbne og politik viser os faren ved den politik, vi i øjeblikket er ved at føre. Det ærede medlem skriver — jeg beder om formandens tilladelse til et enkelt citat nu og senere —, at den falske udenrigspolitik, Tjekoslovakiet førte i 1938—39, var grunden til landets tragedie.

Det ærede medlem vil sikkert ved nærmere overvejelse komme til den opfattelse, at det, der var årsag til Tjekoslovakiets tragedie, r vaeen eneste ting, det var, at Vesteuropa ikke var stærkt nok, og at der ikke stod